

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת אָמוֹר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ י"ח - חֲלָק ט"ו

קוֹנְטֵרְס 525

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תוֹכֵב"א

## עת לעשות לה'

שמוג

הוא נתן לנו יצר הרע די גדול, וצריך לנהל אתו מלחמה כבדה, וקשה מאד לנצח אותו, ומי יימר דהוי צדיק? – ולבאר זאת נקדים דברי המפרשים: בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס פסוק כב): "דזעיר בהון יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא ה' בזמנה איתניה". ובמלבי"ם שם: "הקטן יהיה לאלף" – ברבוי הכמות, "והצעיר" – בכח "יהיה לגוי עצום" – ברבוי האיכות בכח ועצמה, והגם שאני מתמהמה עתה והעם חלשים ומעטים, הנה אני ה' בעתה אחישנה – בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות (כי זה גדר פעל חיש) ואמלא את הבטחתי, עד כאן לשונו.

והבאור הוא, על פי דברי הבן איש חי והפסא מלך זי"ע בענין למוד בשבת קודש, שעל ידי שילמוד בשבת קודש שעה אחת זהר, זה כמו שלמד אלף שנים, ואם לומד שש שעות בשבת, נחשב כמו שלמד ששת אלפים שנה כנגד ימי בריאת העולם. ועל ידי כך נזכה ל"אני ה' בעתה אחישנה" – בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה יבארו הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם כלנו נתחיל ללמוד ולגרס בזה, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "יצר מטעי מעשה ידי להתפאר", שהקדוש ברוך הוא יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו בלמוד של שש שעות לקים את כל הבריאה ששת אלפים שנה, ועל ידי כן נזכה למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ושאלנו איך יכול להיות שהקטן, אפלו ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאלף, והצעיר לגוי עצום? אפשר לפרש, שעל ידי שילמוד שעה אחת בזהר הקדוש בשבת קדש, שנחשב כפול אלף<sup>1</sup>.

עוד מצאנו ענין למוד הזהר הקדוש במשך שש שעות וסגלתו, (בספר אגרת מסע אור החיים הקדוש, כתב יד אחד מתלמידיו), וזה לשונו, ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמוהו לא נהיה<sup>1</sup>.

---

(ה) ובלמדו בשמחה, שוב מכפיל באלף, זאת אומרת, שנחשב ללמוד של מליון שנה (אורחות צדיקים, שער השמחה).

(ו) למוד ספר הזהר הקדוש במירוץ:

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ועוד מצאנו ענין למוד שש שעות זהר הקדוש (באגרת הרמח"ל)... והגאון ר"י באסאן רבו של רבנו שאל את רבנו לבאר לו סוד הענין שיהיה כח כזה להסטרך אחר נגד התורה, ורבנו השיב לו בבאור מספיק סוד כל הענין, וכן כותב לו רבנו, כי הוא ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה, ותקן בהשיבה שלו שילמדו זהר ותקונים וזהר חדש בלי הפסק מעלות השחר עד צאת הכוכבים. ועוד הוסיפו בלמוד התמידי של הזהר הקדוש ללמד כל היום כלו ועוד שש שעות בליקה, חוץ מן הלילות ממוצאי יום כפור וכו', וכן הוסיפו שלא לפסק מן הלמוד של הזהר אפלו בזמן הלמוד הפללי של כבוד מורנו הרב רבי משה חיים (זללה"ה). (י"רם משה משפט הבה"ת אות יד)<sup>1</sup>

פלאי פלאות: מכאן יכולים להבין את גדל הכח של יהודי פשוט הלוקח על עצמו ללמוד זהר הקדוש בשבת קדש שש שעות, שבכך הוא מחזיק את כל הבריאה בלה, מיום בריאת העולם עד ביאת המשיח שיתגלה במהרה בזמנינו אמן. מכאן יכולים להבין איזה כח גדול יש בזהר הקדוש שמתקן את כל העולם בלו. האם נוכל לשער גדל העצמה של למוד כזה?! האם נוכל לאמדם את כחו הרב?! האם נוכל לדמין מה קורה בקריע בעת למוד הזהר הקדוש?!

הרי זה אש להבת שלהבת<sup>2</sup> שמנקה ומזכך את האדם עם כל העולם בלו, ומביא אותו לדרגות עליונות וסיעתא דשמיא בכל.

... ולמדנו שם בחשק גדול ובאהבה גדולה ובשמחה ספר הזהר עד ד' שעות מהלילה, ועמדנו לאכול, וחזרנו תכף אחר האכילה למודינו כפי שנתן הרב לכל אחד מהחברים שהיו שם ספר אחד של הזהר. והיה חלקי ספר בראשית, ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמורה לא נהיה וכו'. (אגרת מסע אור החיים הקדוש, כתב יד אחד מתלמידי, נדפס בספר טעמי המנהגים, עניני הלולא דרשב"י).

ז) ולשון דגל מנהג אפרים פרשת שמיני: וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (כי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאולה שיבנה במהרה בזמנינו אמן..

ח) (עץ חיים – הקדמת מורנו הרב רבי חיים ויטאל זיע"א על שער ההקדמות) "הם רזי התורה דברייהם בגחלי אש להבת שלהבת".

**אָמַאי.** (ס"א לַגְבִּיּוֹת דְּמִשְׁחָה בְּגִין דְּקָטִיל לְאַבּוּהֵי וכו') **בְּגִין דְּמָטָא לַגְבִּיּוֹת דְּמִשְׁחָה, עַל דְּקָטִיל לְאַבּוּהֵי בְּשָׂמָא קַדִּישָׁא. בְּגִין כֶּף וַיִּבְיֵאוּ אוֹתוֹ אֶל מִשְׁחָה. בִּין דְּחָמָא מִשְׁחָה, מִיד וַיִּנְיחוּהוּ בַּמִּשְׁמֶר, וְאַבָּא וּבְרָא נָפְלוּ בִידָא דְּמִשְׁחָה.**

**אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו וַנִּשְׂא חֲטָאוֹ.** (ויקרא כ"ד) **רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (תהלים פא) שְׁמַע עַמִּי וְאַעֲיֵדָה בְּךָ יִשְׂרָאֵל אִם תִּשְׁמַע לִי לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֹכַר, בִּין דְּכַתִּיב לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר, מָאִי וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֹכַר. (דף ק"ז ע"ב) אֵלָא לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר, דְּלֹא יִיעוּל בַּר נֶשׁ לִיצְרָה הֲרַע בְּגוֹיָה, דְּכָל מָאן דְּאָתֵי לְאַתְחַבְרָא בֵּיהּ, אֵל זָר שְׂרִיָא בְּגוֹיָה, דְּהָא כַד אַתְחַבַּר בַּר נֶשׁ בֵּיהּ מִיד אָתֵי לְאַעֲבָרָא עַל פְּתַגְמֵי אוֹרִייתָא, אָתֵי לְאַעֲבָרָא עַל מַהִימְנוּתָא דְּשָׂמָא קַדִּישָׁא, וְאָתֵי לְבַתַּר לְמַסְגַּד לְטַעוּן אַחֲרָן, וְעַל דָּא כַתִּיב, לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר, בִּין דְּלֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר, לֹא תִיתִי לְמַסְגַּד לְטַעוּן אַחֲרָן, וְלַמַּעֲבָר עַל מַהִימְנוּתָא דְּשָׂמָא קַדִּישָׁא. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֹכַר, וּמַהִימְנוּתָא בִּישָׂא דְּבַר נֶשׁ דָּא הוּא.**

**וְעַד דָּא כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו, דְּיָכִיל לְמַטְעַן דְּהוּא לֵיט לְהַהוּא אֵל זָר, יִצְרָא בִישָׂא דְּשְׂרִיָא עָלֵיהּ לְזַמְנִין, וְאַנָּן לֹא יַדְעִינָן מַלּוּי אִי קְשׁוּט אוּ לָאוּ. וְעַל דָּא, וַנִּשְׂא חֲטָאוֹ. אָבַל וְנוֹקֵב שֵׁם יי' מוֹת יוֹמַת.**

**אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִי הָכִי, אָמַאי וַנִּשְׂא חֲטָאוֹ, וְנִסְלַח חֲטָאוֹ מִיבְעֵי לֵיהּ. (ס"א אָלָא) אָמַר לֵיהּ, בְּגוּן דְּאָמַר אֱלֹהֵי כְמָה דְּאוּקִימְנָא סַתָּם, וְלֹא פִרִישׁ. רַבִּי חֲמִיא אָמַר, כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו סַתָּם, וְלֹא פִרִישׁ, וְהָא וְדָאִי וַנִּשְׂא חֲטָאוֹ. אָבַל וְנוֹקֵב שֵׁם יי' מוֹת יוֹמַת, דְּהָא הָכָא תַלְיָא מַהִימְנוּתָא דְּכֻלָּא, וְלִית לֵיהּ רִשׁוּ לְמַטְעַן עָלֵיהּ כָּלֵל.**

**וַיִּבְיֵאוּ אוֹתוֹ אֶל מִשְׁחָה. לְמָה? (אֵל מִשְׁחָה? מִשּׁוּם שְׁהָרַג אֶת אֲבִיו וכו') מִשּׁוּם שְׁהִגִּיעַ אֶל מִשְׁחָה עַל שְׁהָרַג אֶת אֲבִיו בַּשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ. מִשּׁוּם כֶּף וַיִּבְיֵאוּ אוֹתוֹ אֶל מִשְׁחָה. בִּין שְׂרָאָה מִשְׁחָה, מִיד וַיִּנְיחוּהוּ בַּמִּשְׁמֶר, וְהָאֵב וְהַבֵּן נָפְלוּ בִידֵי מִשְׁחָה.**

**אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו וַנִּשְׂא חֲטָאוֹ.** רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (תהלים פא) **שְׁמַע עַמִּי וְאַעֲיֵדָה בְּךָ יִשְׂרָאֵל אִם תִּשְׁמַע לִי לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֹכַר. בִּין שְׂכַתּוּב לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר, מַה זֶה וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֹכַר? אֵלָא לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר, שְׂלֵא יִבְנִים אָדָם אֶת הַיִּצְרָה הֲרַע לְתוֹכוֹ. שְׂכָל מִי שְׂבָא לְהַתְחַבֵּר עִמּוֹ, אֵל זָר שְׂרִיָי בְּתוֹכוֹ, שְׁהָרִי כְּשִׂמְתְּחַבֵּר בּוֹ אָדָם, מִיד בָּא לְעֵבֶר עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, וּבָא לְעֵבֶר עַל אַמּוּנַת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, וּבָא אַחַר כֶּף לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְאֱלִילִים אַחֲרִים, וְעַל זֶה כְּתוּב לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר. בִּין שְׂלֵא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר, לֹא תָבֵא לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְאֱלִילִים אַחֲרִים וְלְעֵבֶר עַל אַמּוּנַת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ. זֶהוּ שְׂכַתּוּב וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֹכַר, וְזוּיָה אַמּוּנָה רַעִיָה שֶׁל הָאָדָם. וְעַד זֶה, כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו, שְׂיָכּוּל לְטַעַן שְׁהוּא קָלַל אֶת אוֹתוֹ אֵל זָר, יִצְרָה הֲרַע שְׁלַפְעָמִים שׁוֹרְהַ עָלָיו, וְאַנּוּ אֵינְנוּ יוֹדְעִים אִם דְּבָרֵינוּ אִמַּת אוּ לֹא. וְעַל זֶה, וַנִּשְׂא חֲטָאוֹ. אָבַל וְנוֹקֵב שֵׁם ה' מוֹת יוֹמַת.**

**אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם כֶּף, לְמָה וַנִּשְׂא חֲטָאוֹ? וְנִסְלַח חֲטָאוֹ הִיא צְרִיף לְהַיּוֹת! (אָלָא) אָמַר לוֹ, כְּמוֹ שְׂאֵמַר אֱלֹהֵי, כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ סַתָּם, וְלֹא פִרִישׁ. רַבִּי חֲמִיא אָמַר, כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו סַתָּם, וְלֹא פִרִישׁ, וְזֶה וְדָאִי וַנִּשְׂא חֲטָאוֹ. אָבַל וְנוֹקֵב שֵׁם ה' מוֹת יוֹמַת, שְׁהָרִי כְּפָאן תַּלְוּיָה אַמּוּנַת הַכָּל, וְאֵין לוֹ רִשׁוּת לְטַעַן עָלָיו כָּלֵל.**

אמר רבי יוסי, הכי הוא ודאי, דהא שְמא דא מהימנותא דעלאי ותתאי. ועל דא קיימין עלמין בלהו, באת חד זעירא, תליין אלף אלפין ורבוא רבבן עלמין דכסופין, ועל דא תנינן, אתוון אלין, קשירין אלין באלין, וכמה אלף רבבן עלאין (כ"א עלמין), תליין בכל את ואת, ואסתליקו ואתקשרו במהימנותא (באתגליא) וסתים בהו, מה דלא אתדרבקו עלאין ותתאין, אורייתא בהו תלייא, עלמא דין ועלמא דאתי, הוא ושמייה חד. ועל דא כתיב, (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני. וכתיב (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשורך.

רבי חזקיה פתח, (שמות יט) לא תגע בו יד פי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשוף היובל. ומה טורא דסיני, דאיהו טורא כשאר טורי עלמא, בגין דאתחזי עליה יקרא דמלפא קדישא, כתיב לא תגע בו יד פי סקול יסקל או ירה יירה, מאן דקריב למלפא לא כל שפן. ומה טורא דסיני דכיל בר נש לאושיט ביה ידא ארח יקר בדחילו, כתיב לא תגע בו יד סתם, ואפילו בארח יקר. מאן דאושיט ידיה בארח קלנא לקביל מלפא, לא כל שפן.

רבי ייסא פתח ואמר, (שמות ג) אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. ומה משה, דמן יומא דאתיליד זיהרא קדישא עלאה לא אעדי מניה, כתיב ביה אל תקרב הלום. אמר ליה, משה, עד כאן לא אנת כדאי לאשתמשא ביקרי, של נעליך. ומה משה כן, דהוה קריב בדחילו בקדושה כתיב ביה הכי. מאן דקריב בארח קלנא לגבי מלפא, על אחת כמה וכמה.

אמר רבי יוסי, כף זה ודאי, שהרי השם הזה הנו אמונת העליונים והתחתונים, ועל זה עומדים כל העולמות, באות זעירה אחת תלויים אלף אלפים ורבוא רבבות עולמות של תשוקות, ועל זה שנינו, האותיות הללו קשורות אלו באלו, וכמה אלף רבבות עליונים (עולמות) תלויים בכל אות ואות, ועולות ונקשרות באמונה (בגליה), ונסתר בהם מה שלא השיגו העליונים והתחתונים, התורה תלויה בהם, העולם הזה והעולם הבא, הוא ושמו אחד. ועל כן כתוב, (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני. וכתוב, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשורך.

רבי חזקיה פתח, (שמות יט) לא תגע בו יד פי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשוף היובל. ומה הר סיני, שהוא הר כשאר הרי העולם, משום שנראה עליו כבוד המלך הקדוש כתיב לא תגע בו יד פי סקול יסקל או ירה יירה - מי שקרב למלך לא כל שפן. ומה הר סיני, שיכול אדם להושיט בו יד דרך כבוד ביראה, כתיב בו לא תגע בו יד סתם, ואפלו בדרך כבוד - מי שמושיט ידו בדרך קלון כנגד המלך לא כל שפן.

רבי ייסא פתח ואמר, (שם ג) אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. ומה משה, מיום שנולד, לא סר ממנו הזהר הקדוש העליון, כתיב בו אל תקרב הלום. אמר לו, משה, עד כאן אינך כדאי להשתמש בכבודי של נעליך. ומה משה כן, שהיה מתקרב ביראה בקדושה כתיב בו כן - מי שקרב בארח של קלון אל המלך על אחת כמה וכמה.



רבי אבא אמר, איש איש פי יקלל אלהיו ונשא חטאו. תא חזי, פד הווי ישראל במצרים, הווי ידעי באינון רבבי עלמא, דממנן על שאר עמין, וכל חד וחד הוה ליה דחלא בלחודוי מנייהו. פיון דאתקשרו בקשרא דמהימנותא, וקריב לון קדשא בריך הוא לפולחניה, אתפרשו מנייהו וקריבו לגבי מהימנותא עלאה קדישא. ובגין כך פתיב, איש איש פי יקלל אלהיו, ואף על גב דפולחנא נוכראה הוא, פיון דאנא פקידת לון ממנא לדברא עלמא מאן דלייט ומבזי לון, ונשא חטאו ודאי, דהא ברשותי קיימין ואזלי ומדברין בני עלמא. אבל ונוקב שם יי' מות יומת, לאו ונשא חטאו כמה לאלין, אלא מות יומת. מות בעלמא דין, יומת בעלמא דאתי. לאלין ונשא חטאו, בגין דמבזי עובדי ידוי, מבזי לשמשי דאנא פקידית, ואסיר הוא, אבל מיתה לא אתחייב בהו.

רבי שמעון הוה אזיל בארשא, והוה עמיה רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי ורבי יהודה מטו לחד טיקלי דמנא, פוסקרא רבי יוסי בקטפוי לגו מנא, אמר (דף ק"ו ע"ב) קוטרך דקוסטי דמנא ולואי לא שכיח. אמר ליה רבי שמעון, אסיר לך. שמשא דעלמא הוא, ואסיר לאנהגא קלנא בשמשא דקודשא בריך הוא וכל שפן דאינון עובדי קשוט, בנימוסי דקסטירא עלאה שכיחי.

פתח ואמר, (בראשית א) וירא אלהים את אשר עשה והנה טוב מאד. וירא אלהים את כל אשר עשה, סתם, אפילו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפילו אינון דאתחזון מחבלי עלמא, בכלהו כתיב והנה טוב מאד בלהו ויתושים, ואפלו אותם שנראים מחבלי העולם, בכלם פתוב והנה טוב מאד, פלם שמשי העולם,

רבי אבא אמר, איש איש פי יקלל אלהיו ונשא חטאו. בא ראה, כשהיו ישראל במצרים, היו מכירים את אותם הגדולים של העולם שממנים על שאר העמים, וכל אחד ואחד היה לו פחד לבדו מהם. פיון שנקשרו בקשר האמונה, וקרב אותם הקדוש ברוך הוא לעבודתו, נפרדו מהם וקריבו לאמונה העליונה הקדושה. ומשום כך פתוב איש איש פי יקלל אלהיו, ואף על גב שזוהי עבודה זרה, פיון שאני הפקדתי להם ממנה להנהיג את העולם, מי שמקלל ומבזה אותם, ודאי ונשא חטאו, שהרי ברשותי עומדים והולכים ומנהיגים את בני העולם. אבל ונוקב שם ה' מות יומת, לא ונשא חטאו כמו לאלו, אלא מות יומת. מות בעולם הזה, יומת בעולם הבא. לאלה ונשא חטאו, משום שמבזה מעשי ידיו, מבזה את השמשים שלי שאני הפקדתי, ואסור הוא, אבל מיתה לא התחייב בהם.

רבי שמעון היה הולך בדרך, והיו עמו רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי ורבי יהודה. הגיעו לחריץ מים אחד. החליק רבי יוסי בכגדיו לתוך המים, אמר, הלואי שחריצי המים לא היו נמצאים. אמר לו רבי שמעון, אסור לך! שמש של העולם הוא, ואסור לנהג קלון בשמשו של הקדוש ברוך הוא, וכל שפן כשהם מעשים של אמת שנמצאים בהנהגות ההשגחה העליונה.

פתח ואמר, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וירא אלהים את כל אשר עשה - סתם, אפלו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפלו אותם שנראים מחבלי העולם, בכלם פתוב והנה טוב מאד, פלם שמשי העולם,

שְׁמַי עֲלָמָא, מְדַבְרֵי עֲלָמָא, וּבְנֵי נֶשָׂא לָא יְדַעֵי.

מְנַהֲגֵי הָעוֹלָם, וּבְנֵי אָדָם אֵין יוֹדְעִים.

עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, רָאוּ נַחַשׁ אֶחָד הוֹלֵף לַפְּנִיָּהֶם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וַדַּאי זֶה הוֹלֵף לְהַרְחִישׁ לָנוּ גִס. רַץ אוֹתוֹ נַחַשׁ לַפְּנִיָּהֶם וּנְקָשָׁר בְּאַפְּעָה אֶחָד בְּקֶשֶׁר הַדְּרָךְ. הִסִּיטוּ (בְּלִחְמוֹ) זֶה אֶת זֶה וּמְתוּ. כְּשֶׁהֲגִיעוּ, רָאוּ אֶת שְׁנֵיהֶם שׁוֹכְבִים בְּדְרָךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרוּךְ הַרְחֵמֶן שֶׁהַרְחִישׁ לָנוּ גִס, שֶׁהָיָה כָּל מִי שֶׁמְסַתְּפֵל בְּזֶה כְּשֶׁהוּא בְּקִיּוּמוֹ, אוֹ שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל בְּאָדָם, לֹא יִנְצֵל בְּיַדָּאִי. כָּל שֶׁפָּן אִם יִקְרַב אֵלָיו. קָרָא עָלָיו, (תְּהִלִּים צא) לֹא תֵאָנֶה אֵלָיְךָ רָעָה וְנִגַע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ. וּבְכֹלֵא עֲבִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁלִיחוּתָא דִּלִּיהּ, וְלִית לֵן לְאַנְהָגָא קִלְנָא בְּכָל מַה דְּאִיהוּ עֲבִיד. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תְּהִלִּים קמח) טוֹב יְיָ לִפְלֵי וּרְחֻמָּיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו, וּכְתִיב, יוֹדוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֵׂיךָ.

עַד דִּהוּוּ אֲזִילִי, חֲמוּ חַד חוּיָא מְדַבְרֵי קַמִּיָּהוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וַדַּאי דָּא אֲזִיל לְאַרְחָשָׁא לֵן גִּיסָא, רַהֲט הֵהוּא חוּיָא קַמִּיָּהוּ, וְקָטַר בְּחַד אַפְּעָה בְּקִיטְרָא דְּאוּרְחָא סְטוּן (ס"א נצו) חַד בְּחַד וּמִיתוּ. כַּד מְטוּן, חֲמוּ לוּן לְתַרְוּוּיָהוּ שְׁכִיבִין בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִיךְ רַחֲמֵנָא דְּרַחֲשִׁי לֵן גִּיסָא. דִּהָא כָּל מָאן דְּאִסְתְּפֵל בְּהָאִי, כַּד אִיהוּ בְּקִיּוּמִיהּ, אוֹ אִיהוּ יִסְתְּפֵל בְּבַר נֶשָׂא לָא יִשְׁתַּזִּיב וַדַּאי, כָּל שֶׁפָּן אִי יִקְרַב בְּהַדִּיהּ. קָרָא עָלָיהּ, (תְּהִלִּים צא) לֹא תֵאָוֶנֶה אֵלָיְךָ רָעָה וְנִגַע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ. וּבְכֹלֵא עֲבִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁלִיחוּתָא דִּלִּיהּ, וְלִית לֵן לְאַנְהָגָא קִלְנָא בְּכָל מַה דְּאִיהוּ עֲבִיד. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תְּהִלִּים קמח) טוֹב יְיָ לִפְלֵי וּרְחֻמָּיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו, וּכְתִיב, יוֹדוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֵׂיךָ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) אֲנִי חֲבַצְלַת הַשְּׂרוּן שׁוֹשַׁנַת הַעֲמֻקִּים. כְּמַה חֲבִיבָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לַפְּנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁבַּח אוֹתָהּ, וְהִיא מְשַׁבַּח אוֹתוֹ תְּמִיד. וְכַמַּה שְׁבָחִים וְזִמְרוֹת מִתְקַיְנָה לְמַלְךָ תְּמִיד. אֲשֶׁרֵי חֲלָקִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׂאֲחֻזִּים בְּגוּרֵי הַחֶלֶק הַקְּדוֹשׁ, כְּפִתּוּב (דְּבָרִים לב) כִּי חֲלַק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) אֲנִי חֲבַצְלַת הַשְּׂרוּן שׁוֹשַׁנַת הַעֲמֻקִּים. כְּמַה חֲבִיבָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל קַמִּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁבַּח לִיהּ, וְהִיא מְשַׁבַּח לִיהּ תְּדִיר. וְכַמַּה שְׁבָחִין וּמְזַמְרִין אֶתְקַנַּת לִיהּ לְמַלְכָּא תְּדִיר. וְזַפְּאָה חוּלְקִיהוּן דִּישְׂרָאֵל, דְּאַחֲרֵיהוּן בְּעַדְבָּא דְּחוּלְקָא קִדְשָׁא, כְּמַה דְּכְתִיב, (דְּבָרִים לב) כִּי חֲלַק יְיָ עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

אֲנִי חֲבַצְלַת הַשְּׂרוּן - זוּ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרְאת חֲבַצְלַת, שְׁעוֹמֶדֶת בִּלְפִי שֶׁל נוֹי בְּנֵן עֲרֵן לְהַנְטֵעַ. הַשְּׂרוּן, שֶׁהִיא (שׁוֹמֶרֶת נ"א שְׂרָה) וּמְשַׁבַּחַת אֶת הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן. דְּבַר אַחַר אֲנִי חֲבַצְלַת הַשְּׂרוּן - שְׂצָרִיכָה לְהִיּוֹת מְשֻׁקָה מִהַשְּׂקָאת הַנַּחַל הַעֲמֻק, מִעֵינֵי הַנְּחָלִים, כְּמוֹ

אֲנִי חֲבַצְלַת הַשְּׂרוּן, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאַקְרֵי חֲבַצְלַת, דְּקִיּוּמָא בְּשִׁפְרֵיהּ דְּנוּי בְּגַנְתָּא דְּעַדְן לְאַתְנַטְעָא. הַשְּׂרוּן, דִּהִיא (נְפִרֵת נ"א שְׂרָה) וּמְשַׁבַּחַת לִיהּ לְמַלְכָּא עֲלָאָה. דְּבַר אַחַר אֲנִי חֲבַצְלַת הַשְּׂרוּן, דְּבַעֲיָא לְאַשְׁתַּקָּאָה מִשְׁקִיו דְּנַחֲלָא עֲמִיקָא, מִבּוּעָא דְּנַחֲלִין. כְּמַה דָּאֵת אָמַר (ישעיה לג) הִיָּה הַשְּׂרוּן (בְּעִרְכָּה). (לְאַגֵּם מִים)

שׁוֹשַׁנַת הַעֲמֻקִּים, דְּקִיּוּמָא

**בַּעֲמִיקָתָא דְכֻלָּא.**

שׁוֹשְׁנַת הַעֲמֻקִּים. מֵאֵן אֵינוֹן עֲמֻקִּים. פְּמָה דְאֵת אָמֵר (תהלים קל) מִמַּעַמְמֻקִּים קָרְאתִידָּי יי'. חֲבַצְלַת הַשְּׁרוֹן, מֵהֵהוּא אֵתֵר דְּשִׁקְיָו דְנַחֲלִין עֲמִיקִין נִפְקִין, וְלֹא פִסְקִין לְעֵלְמִין. שׁוֹשְׁנַת הַעֲמֻקִּים, שׁוֹשְׁנַת דֵּהֵהוּא אֵתֵר דְּאִקְרִי עֲמִיקָא דְכֻלָּא, סְתִים מִכָּל סְטָרִין.

תָּא חֲזִי, בְּקַדְמִיתָא חֲבַצְלַת יְרוּקָא, בְּטָרְפִין יְרוּקִין לְבִתֵּר שׁוֹשְׁנָה, בְּתַרִין גְּוֹנִין סוּמְקָ וְחִוּוֹר. שׁוֹשְׁנַת: בְּשִׂית טָרְפִין. שׁוֹשְׁנַת: דְּשִׁנְיָאֵת גְּוֹנָהָא, וְאִשְׁתַּנְיָאֵת מִגְּוֹנָא לְגְוֹנָא. שׁוֹשְׁנַת, בְּקַדְמִיתָא חֲבַצְלַת, בְּזַמְנָא דְבַעֲיָא לְאִזְדוּגָא בִּיהַ בְּמִלְפָא, אִקְרִי חֲבַצְלַת. בְּתַר דְּאִתְדַבְּקַת בִּיהַ בְּמִלְפָא, בְּאֵינוֹן נְשִׁיקִין, אִקְרִי שׁוֹשְׁנָה. בְּגִין דְּכִתִּיב (שיר השירים ה) שְׁפֹתוֹתָיו שׁוֹשְׁנִים. שׁוֹשְׁנַת הַעֲמֻקִּים. דֵּהֵיא שְׁנִייתָ וּמְשִׁנְיָאֵת גְּוֹנָהָא, זְמַנִּין לְטַב, וְזַמַּנִּין לְבִישׁ. זְמַנִּין לְדִינָא, וְזַמַּנִּין לְרַחֲמִי.

וְתַרָּא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֵאֲכָל וְכִי תֵאָוֶה הוּא לְעֵינַים וְגו' (בראשית ג) תָּא חֲזִי, דֵּהָא בְּנֵי נֶשֶׁא לֹא יַדְעִין, וְלֹא מִסְתַּפְּלִין, וְלֹא מִשְׁגִּיחִין, בְּשַׁעֲתָא דְבְּרָא קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְאָדָם, וְאוֹקִיר לִיהַ בְּקִירוֹ עֲלָאָה, בְּעָא מְנִיָּה לְאִתְדַבְּקָא בִּיהַ, בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח יַחֲידָאֵי, וּבְלִפְא יַחֲידָאֵי, וּבְאַתֵּר דְּדַבְּקוֹתָא יַחֲידָאָה, דֵּלֹא יִשְׁתַּנִּי וְלֹא יִתְהַפֵּף לְעֵלְמִין, בֵּהֵהוּא קִשׁוּרָא דְמַהִימְנוֹתָא יַחֲידָאָה, דְּכֻלָּא בִּיהַ אִתְקַשֵּׁר. הָדָא הוּא דְכִתִּיב וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹף הֵגֶן.

וְלִבְתֵּר סָאטוֹ מְאוּרְחָא דְמַהִימְנוֹתָא, וְשִׁבְקוֹ אֵילָנָא יַחֲידָאָה עֲלָאָה מִכָּל אֵילָנִין, וְאֵתוֹ לְאִתְדַבְּקָא בְּאַתֵּר דְּמִשְׁתַּנִּי וּמִתְהַפֵּף מִגְּוֹנָא לְגְוֹנָא, וּמִטַּב לְבִישׁ, וּמִבִּישׁ לְטַב, בְּמָקוֹם שְׁמִשְׁתַּנְיָה וּמִתְהַפֵּף מִגְּוֹן לְגְוֹן, וּמִטוֹב לְרַע, וּמִרַע לְטוֹב, וּיְרֵדוּ מִמַּעַלָּה לְמַטָּה, וּנְדַבְּקוּ

שְׁנַאֲמֵר הִיָּה הַשְּׁרוֹן (בְּעֵרְבָה). וְלֹאֵם מִים) שׁוֹשְׁנַת הַעֲמֻקִּים, שְׁעוּמֵד בְּעַמְקֵי שֵׁל הַכֵּל.

שׁוֹשְׁנַת הַעֲמֻקִּים, מִי הֵם הַעֲמֻקִּים? כְּמוֹ שְׁנַאֲמֵר (תהלים קל) מִמַּעַמְמֻקִּים קָרְאתִידָּי ה'. חֲבַצְלַת הַשְּׁרוֹן, מֵאוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁהַשְּׁקָאֵת הַנְּחָלִים הַעֲמֻקִּים יוֹצְאִים וְלֹא פוֹסְקִים לְעוֹלָמִים. שׁוֹשְׁנַת הַעֲמֻקִּים, הַשׁוֹשְׁנָה שֵׁל אוֹתוֹ מָקוֹם שְׁנַקְרָא עִמָּךְ הַכֵּל, נִסְתַּר מִכָּל הַצְּדִידִים.

בֹּא רָאָה, בְּרֵאשׁוֹנָה חֲבַצְלַת יְרֻקָה עִם עֲלִים יְרֻקִים, אַחַר כֵּן שׁוֹשְׁנָה בְּשִׁנֵי גְוִיָּה - אָדָם וְלִבָּן. שׁוֹשְׁנַת - בְּשִׁשָּׁה עֲלִים. שׁוֹשְׁנַת - שְׁשֹׁנְתָה אֵת גְּוִיָּה, וּמִשְׁתַּנְיָה מִגְּוֹן לְגְוֹן. שׁוֹשְׁנַת, בְּרֵאשׁוֹנָה חֲבַצְלַת. בְּזַמַּן שְׁרוּצָה לְהַזְדוּגָא עִם הַמִּלְכָּה, נִקְרָאת חֲבַצְלַת. אַחַר שְׁנַדְבָקָה עִם הַמִּלְכָּה עִם אוֹתָן נְשִׁיקוֹת, נִקְרָאת שׁוֹשְׁנָה, מִשׁוּם שְׁכִתּוּב (שיר ה) שְׁפֹתוֹתָיו שׁוֹשְׁנִים. שׁוֹשְׁנַת הַעֲמֻקִּים, שֶׁהִיא מִשְׁתַּנְיָה וּמִשְׁנָה אֵת גְּוִיָּה, לְפַעְמִים לְטוֹב, וְלְפַעְמִים לְרַע. לְפַעְמִים לְדִין, וְלְפַעְמִים לְרַחֲמִים.

וְתַרָּא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֵאֲכָל וְכִי תֵאָוֶה הוּא לְעֵינַים וְגו' (בראשית ג) בֹּא רָאָה, שְׁהִרִי בְּנֵי אָדָם לֹא יוֹדְעִים וְלֹא מִסְתַּפְּלִים וְלֹא מִשְׁגִּיחִים, בְּשַׁעֲתָא שְׁכִרָא הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא אֵת הָאָדָם וְכַבֵּד אוֹתוֹ בְּכַבוֹד עֲלִיוֹן, רְצָה מִמֶּנּוּ לְהִדְבֵּק בוֹ, כְּדִי שִׁמְצָא יַחֲידֵי, וּבְלִבֵּי יַחֲידֵי, וּבְמָקוֹם שֵׁל דְּבִקוֹת יַחֲידָה, שְׁלֹא יִשְׁתַּנְיָה וְלֹא יִתְהַפֵּף לְעוֹלָמִים בְּאוֹתוֹ קִשְׁר הָאֲמוּנָה הַיַּחֲדִידָה, שֶׁהַכֵּל נִקְשֵׁר בוֹ. זֶהוּ שְׁכִתּוּב וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹף הֵגֶן.

וְאַחַר כֵּן סָטוֹ מִדְּרִף הָאֲמוּנָה, וְעוֹבְדוֹ אֵת הָעֵץ הַיַּחֲדִיד עֲלִיוֹן מִכָּל הָעֲצִים, וּבְכַאוֹ לְהִדְבֵּק וּנְדַבְּקוּ

וּנְחַתוּ מֵעִילָא לְתַתָּא, וְאִתְדַבְּקוּ לְתַתָּא בְּשִׁנּוּיֵין  
 סְגִיאיִן, וְשִׁבְקוּ עֲלָאָה דְכָלְא, דְּהוּא חַד, וְלֹא  
 אֲשַׁתְּנִי לְעֲלָמִין. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (קהלת ז) אֲשֶׁר  
 עָשָׂה הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יֶשֶׁר וְהִמָּה בְּקִשְׁוֹ  
 חֲשִׁבְנוֹת רַבִּים. וְהִמָּה בְּקִשְׁוֹ חֲשִׁבְנוֹת רַבִּים  
 וְדָאִי, כְּדִין אֲתַהֲפֹךְ לְבִיָּהּוּ בַּהֲהוּא סְטֵרָא  
 מִמֶּשׁ, זְמַנִּין לְטַב, זְמַנִּין לְבִישׁ, זְמַנִּין לְרַחֲמֵי,  
 זְמַנִּין לְדִינָא. (דף ק"ז ע"ב) כַּהֲהוּא מְלֵא דְאִתְדַבְּקוּ  
 בַּהּ וְדָאִי. וְהִמָּה בְּקִשְׁוֹ חֲשִׁבְנוֹת רַבִּים,  
 וְאִתְדַבְּקוּ בַּהּ.

לְמִטָּה בְּשִׁנּוּיִים רַבִּים, וְעִזְבוּ אֶת  
 הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַכֹּל, שֶׁהוּא אֶחָד,  
 וְלֹא מִשְׁתַּנֵּה לְעוֹלָמִים. זֶהוּ  
 שְׁכֻתוֹב (קהלת ז) אֲשֶׁר עָשָׂה  
 הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יֶשֶׁר וְהִמָּה  
 בְּקִשְׁוֹ חֲשִׁבְנוֹת רַבִּים. וְהִמָּה  
 בְּקִשְׁוֹ חֲשִׁבְנוֹת רַבִּים וְדָאִי, אִז  
 הִתְהַפֵּךְ לְכַסּ לְאוֹתוֹ צֵד מִמֶּשׁ,  
 לְפַעְמִים לְטוֹב, לְפַעְמִים לְרַע,  
 לְפַעְמִים לְרַחֲמִים, לְפַעְמִים לְדִין.  
 כְּמוֹ אוֹתוֹ הַדְּבָר שֶׁנִּדְבְּרָה בּוֹ וְדָאִי.  
 וְהִמָּה בְּקִשְׁוֹ חֲשִׁבְנוֹת רַבִּים,  
 וְנִדְבְּקוּ בַּהֶם.

אָמַר לִיָּה קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אָדָם, שְׂבִקְתָּ חַיִּי,  
 וְאִתְדַבַּקְתָּ בְּמוֹתָא. חַיִּי, דְכְּתִיב וְעַץ  
 הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֶּזֶן, עֵץ דְּאִתְקַרֵּי חַיִּים, דְּמֵאֵן  
 דְּאִחִיד בֵּיהּ, לֹא טַעִים טַעֲמָא דְּמוֹתָא לְעֲלָמִין.  
 וְאִתְדַבַּקְתָּ בְּאֵילָנָא אַחֲרָא, הָא וְדָאִי מוֹתָא הוּא  
 לְקַבְּלָךְ. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ה) רַגְלֶיךָ יוֹרְדוֹת  
 מוֹת וְגו'. וְכְּתִיב (קהלת ז) וּמוֹצָא אֲנִי מֵרַחֲמֵי  
 אֶת הָאִשָּׁה. וְדָאִי בְּאַתֵּר דְּמוֹתָא אִתְדַבֵּק, וְשִׁבֵּק  
 אֶתֵּר דְּחַיִּי, בְּגִין כְּדָּ אֲתַגְזֹר עֲלֶיהָ וְעַל כָּל עֲלָמָא  
 מוֹתָא.

אָמַר לוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אָדָם,  
 עִזְבָתָּ אֶת הַחַיִּים וְנִדְבַקְתָּ בְּמוֹת.  
 חַיִּים, שְׁכֻתוֹב וְעַץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ  
 הַגֶּזֶן, הָעֵץ שֶׁנִּקְרָא חַיִּים, שְׁמִי  
 שְׂאוּחַז בּוֹ לֹא טוֹעֵם טַעֲם הַמּוֹת  
 לְעוֹלָמִים, וְנִדְבַקְתָּ בְּעֵץ אַחֵר -  
 הַרִי וְדָאִי מוֹת הוּא כְּנִגְדָךְ. זֶהוּ  
 שְׁכֻתוֹב (משלי ה) רַגְלֶיךָ יוֹרְדוֹת מוֹת  
 וְגו'. וְכְּתוֹב (קהלת ז) וּמוֹצָא אֲנִי מֵרַחֲמֵי  
 מִמּוֹת אֶת הָאִשָּׁה. וְדָאִי שֶׁנִּדְבַּק  
 לְמִקּוֹם שֶׁל מוֹת, וְעִזַּב אֶת הַמִּקּוֹם  
 שֶׁל חַיִּים, מִשּׁוּם כְּדָּ נִגְזַר עֲלָיו  
 וְעַל כָּל הָעוֹלָם מוֹת.

אִי הוּא חֲטָא, כָּל עֲלָמָא מְאִי חֲטָאוּ. אִי תִימָא  
 דְּכָל בְּרִיין אֲתוּ וְאֶכְלוּ מְאִילָנָא דָּא, וְאִתְרַמֵּי  
 מִכָּלְא. לָאוּ הֵכִי, אֲלֵא בְּשַׁעֲתָא דְּאָדָם קְאִים  
 עַל רַגְלוֹי, חֲמוּ לִיָּה בְּרִיין כְּלָהוּ, וְדַחְלוּ  
 מִקְמִיָּה, וְהוּוּ נְטֻלִין בְּתַרְיָה, כְּעַבְדִּין קָמִי  
 מִלְכָּא. וְהוּא אָמַר לוֹן, אֲנָא וְאַתּוֹן, (תהלים צה)  
 בּוֹאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה נִבְרַכָּה לְפָנַי יְיָ עוֹשֵׁנוּ,  
 וְכִלְהוּ אֲתוּ בְּתַרְיָה. כִּינּוֹן דְּחֲמוּ דְּאָדָם סְגִיד  
 לְהֵאִי אֲתֵר, וְאִתְדַבֵּק בֵּיהּ, כְּלָהוּ אֲתַמְשְׁכוּ  
 אֲבַתְרִיָּה, וְגָרִים מוֹתָא לִיָּה, וְלִכְּל עֲלָמָא.

אִם הוּא חֲטָא, מַה חֲטָאוּ כָּל  
 הָעוֹלָם? אִם תֵּאמַר שֶׁכָּל הַבְּרִיּוֹת  
 בָּאוּ וְאֶכְלוּ מִהָעֵץ הַזֶּה וְנִלְקַח  
 מִכָּלְם - לֹא כְּדָּ. אֲלֵא בְּשַׁעֲתָא  
 שֶׁאָדָם עָמַד עַל רַגְלָיו, רָאוּ אוֹתוֹ  
 כָּל הַבְּרִיּוֹת וּפְתַדוּ מִפְּנֵיהּ, וְהִיוּ  
 נוֹסְעִים אַחֲרָיו כְּמוֹ עֲבָדִים לְפָנָי  
 הַמְּלִךְ, וְהוּא אוֹמַר לָהֶם: אֲנִי  
 וְאַתֶּם, (תהלים צה) בּוֹאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה  
 וְנִכְרַעַה נִבְרַכָּה לְפָנַי ה' עוֹשֵׁנוּ.  
 וְכָלְם בָּאוּ אַחֲרָיו. כִּינּוֹן שֶׁרָאוּ  
 שֶׁאָדָם מִשְׁתַּחֲוֶה לְמִקּוֹם הַזֶּה  
 וְנִדְבַק בּוֹ, כָּלְם נִמְשְׁכוּ אַחֲרָיו,  
 וְגַרְם מוֹת לוֹ וְלִכְּל הָעוֹלָם.

כְּדִין אֲשַׁתְּנִי אָדָם לְכַמְהָ גְּוּוֹנִין, זְמַנִּין לְטַב,  
 זְמַנִּין לְבִישׁ. זְמַנִּין רוּגְזָא, זְמַנִּין נִיחָא.  
 זְמַנִּין דִּינָא, וְזְמַנִּין רַחֲמֵי. זְמַנִּין חַיִּי, זְמַנִּין

אִז הִשְׁתַּנֵּה הָאָדָם לְכַמְהָ גְּוִיָּים,  
 לְפַעְמִים לְטוֹב לְפַעְמִים לְרַע.  
 לְפַעְמִים רִגְזוּ, לְפַעְמִים נִחַת.  
 לְפַעְמִים דִּין, וְלְפַעְמִים רַחֲמִים.

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ  
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה  
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים  
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:



ספר  
תיקוני  
הזהר

דף היומי  
מנוקד

מחולק ל-354  
ימות השנה  
חלק א'  
תשרי- אדר